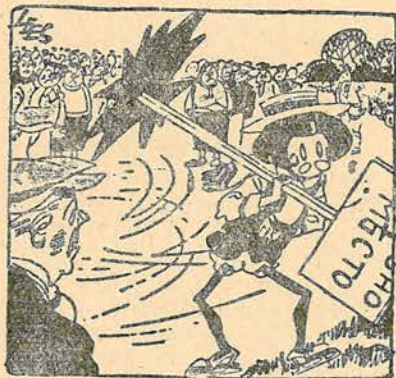

Снѣжинки

през топлото лѣто въ широки ливади
ревата отъ слънце гори,
пърбитѣ отпускатъ си клонитѣ млади,
птичкитѣ жаждатъ гори.
плашени, малки летятъ пеперуди —
рилцата имъ нѣжни горятъ,
а търсятъ прохлада се втурнаха луди —
исоко въ небето летятъ.
Надъ облаци сребърни денемъ се рѣятъ,
платъ ношемъ на златни звезди,
сутринъ се въ слънчеви люлки люлѣятъ
обравили всички беда . . .
но вече изминаха лѣто и есенъ —
амръзва студената нощъ,
тъмглата се покрива простора небесенъ,
летятъ пеперуди безъ мошь.
денемъ, и ношемъ засипватъ земята
амръзнали бѣли крилца . . .
тъмната стая ги гледатъ децата —
незгрижнитѣ, малки деца.

Г. Владимировъ

Каджийка

Щомъ се напързала, спрѣ се,
а плаката щомъ понесе,
всички отъ сърдце се смѣха,
че играта ѝ разбраха.

Георги Сърненски

едното лице на белгиеца. Моятъ
погледъ се срещна съ този на фран-
цузина и ние се разбрахме единъ другъ
съ думи: „Мислите, че е починалъ?“
говорѣше този погледъ. „Похлу-
съ му трѣбва“ — помислихъ азъ.
— Какво ви е на ржката? — по-
питахъ белгиеца.

— Не зная, — равнодушно отго-
вори той.

— Да не ви е ухапалъ комаръ? —
на французинѣтъ, като прекъсна
неговото тананикане.

— Може би!

Оставихме го на покой. Въпросѣтъ
мислехъ празенъ. Отговорѣтъ ясенъ: раз-
бра се, бѣше го ухапалъ комаръ,
пла тваръ, която въ Еквадоръ заедно
ухапването носи смъртъ . . .

Вървѣхме мълчаливо. Слънцето
препѣеше. Отъ лицата ни се стру-
ваше противна, лепкава тропическа
жарина и подъ дрехитѣ пробѣгваха живи
мухи. Искане ни се смъртно да
пиемъ. Но вода нѣмаше. Имаше само
пясъкъ, рѣждива, рѣдка калъ. Надъ насъ
висѣха облаци отъ комари. Всѣка
минута нѣкой отъ тѣхъ можеше да
попадне и мене, но отъ мъчителната
жарина, непоносимата жегата и крайната

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

Весели гости, приказки-поеми за
малки и голѣми, отъ Атанасъ Душковъ, съ
илустрации отъ Илия Бешковъ, стр. 64, цена
15 лв., издателство „Казанлъшка долина“ —
София.

Навѣрно много отъ нашитѣ млади чита-
тели сж чели стихове отъ Атанасъ Душковъ,
а тия отъ столицата може би сж го вече
виждали и слушали на литературнитѣ чете-
ния за деца. Навѣрно знаятъ на изустъ много
негови стихотворения. Навѣрно сж чели
поне една отъ неговитѣ книжки: „Весели
приключения“, „Заю-баю радиолубитель“,
„Весели пътешественици“, или нѣкоя друга.

Но новата книжка на Атанасъ Душковъ
„Весели гости“, приказки-поеми за малки и
голѣми, не сте още виждали. Това е най-
новата книжка на Душковъ. Азъ ще ви
кажа нѣколко думи за нея.

Въ книжката „Весели гости“ сж съ-
брани четири поеми-приказки. Героитѣ въ
тѣхъ сж животни, но действията и случкитѣ,
за които се разправя, сж човѣшки. Човѣш-
китѣ действия сж приписани на животни.

Първата приказка е за това „Какъ единъ
патока-мждрецъ не стана прочутъ пѣвецъ“.
Отъ самото заглавие ясно личи съдържа-
нието на приказката — неуспѣхътъ на единъ
патока да стане прочутъ пѣвецъ. Втората
приказка е „Гостенката отъ Холивудъ“. Тукъ
герой е жабата, която ходила въ Холивудъ
и станала прочута пѣвица. Третата е „Ве-
селитѣ пѣвци“, въ която се разказва за това,
какъ прасето, магарето, свраката, кравата и
козелътъ, недоволни отъ своята работа и
положение да пишѣтъ разни заявления за
назначения — образували хоръ и така се
прославили. Четвъртата приказка е „Про-
лѣтни гости“ — весела сценка, въ която
герои сж жабата и щъркела.

Отъ всички приказки чрезъ животнитѣ,
авторѣтъ усмива разни недѣзи въ човѣка.
Приказкитѣ сж много весели, въ леки и
звучни стихове. Другото, което оживява още
повече книжката, сж илюстрациитѣ на ху-

мора, азъ нарѣдко и съ пълно рав-
нодушие мислѣхъ за това.

Нарѣдко се раздаваха вистрели, ту
единични, ту като барабанно биене.

Вървѣхме мълчаливо до мостчето.
Бѣблѣше ручейче. Най-после! Ние се
оживихме. Отъ мостчето пѣтя връ-
щаше въ лѣво и като мълния се из-
виваше върху нашето плато. Белгие-
цѣтъ не можеше да отива по-нататъкъ.
Той се струполо на земята, като че
невидима ржка го бѣше ударила подъ
колѣната. Съ здравата си ржка той се
хвана за острата трева, порѣза прѣ-
ститѣ си, и легна на откоса. Не ни
бѣше до него. Искане ни се да пиемъ
вода. Съ французина се спуснахме
къмъ ручея. Той бѣше почти пресъх-
налъ отъ жегата. Върху камънитѣ ле-
жеше подутъ трупъ на републикански
войникъ, въ ноздритѣ на когото гъм-
жеха лъскави огромни мухи. Види се,
той лежеше отдавна тукъ подъ паля-
шитѣ лъчи въ топлата вода на ручея,
която не покриваше даже и корема
му. Отстѣпихъ съ отвращение, въ-
пръки че жаждата ми се усили при
вида на водата. Французинѣтъ почна
да пие жадно вода, като я гребѣше въ
краката на трупа, сякашъ не го за-

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Атанасъ Душковъ

Роденъ е презъ 1908 г. въ гр. Ко-
привщица. Издалъ е книга стихове за
възрастни „Момѣтъ съ латерната“,
а за деца, „Заю Баю радиолубитель“,
„Майчино сърдце“, „Ржженъ хлѣбъ“ и
др. Той пише и хубави хумористични
стихотворения. Всички неговии работи
сж пропити отъ едно сърдечно на-
строение и топлота. Напоследъкъ чичо
Душковъ написа три нови книги:
„Весели гости“, „Горски ягоди“ и
„Кошеръ“, издадени отъ книгоизда-
телства „Казанлъшка долина“, „Хемусъ“
и „Завети“. На 2 стр. въ днешния брой
печатаме неговото хубаво стихотво-
рение „Люлчина пѣсенъ“.

НАБАВЕТЕ СИ НЕПРЕМЕННО:
„СМѣХЪ И ЗЛЪЧЪ“ — сборникъ
за вечеринки, утрата и забави, въ който
участвуватъ 30 хумористи. 120 стр. — 10 лв.
Суми пращайте на адресъ: Люб. Хри-
стовъ, ул. „Фр. Нансенъ“ № 47 — София
Препорѣчваме сборника.

дожника-карикатуристъ Илия Бешковъ. Книж-
ката е една отъ най-хубавитѣ излѣзнали
презъ тая година, но вие нали ще я про-
четете и ще видите сами?

Вас. Алекс. Андровъ

белязваше.

Азъ хванахъ спътника си за ржка.
— Какво правишъ? Не виж-
дашъ ли?

Той се откопчи отъ мене свирепо.
— Е, какво? Нима знаешъ наблизно
нѣкое кафе? Не сме въ Парижъ.

Когато той се напи, ние скръстихме
ржце, поставихме върху тѣхъ другаря
си и го понесохме изъ долината. Той
не бѣше много тежъкъ, но да се отива
въ такава жегата, съ такъвъ товаръ изъ
планината, това бѣше по-лошо отъ
каторжна работа. Но нима трѣбва
да го оставимъ да издѣхне като куче
въ тази проклета пустиня?

Въ Еквадоръ разликата между тем-
пературата въ долинитѣ и планината
е огромна, почти вълшебна. Ние се
движихме съ бързината на костенурка,
но съ всѣка крачка къмъ планината,
жегата намаляваше. Отъ платото въ-
ееше прохлада и азъ я вдишвахъ съ
всички разкрити пори на моето тѣло,
като живителна влага. Французинѣтъ
не пѣеше повече. Той се задѣхваше
отъ умора. Ние често се спирахме, по-
ставяхме болния на земята и отдѣл-
вахме. И всѣки пѣтъ белгиецѣтъ ох-
каше.

(Слѣдва)